

Меня щѣтъ, мамо, да бѣдѣтъ,
Чи какъ да не сжмъ нажаленъ?
Доде си Стоянъ издума —
И семейны го хванахъ,
Въ Никополь го заведохъ
У Никополски тъмници.
Деветъ години тамъ Стоянъ,
Никой при него не ходялъ.
Само майка му ходела
И надъ тъмницѣ плакала.
На десѣтъ-тъ години
Тъмница-та ся прокопа.
Стоянъ тъмничара попыта:
Защо ся тъмница прокопа,
Да ли отъ силны дѣждове,
Или отъ буйны снѣгове?
Тъмничаръ му отговаря:
Нито отъ силны дѣждове,
Нито отъ буйны снѣгове,
Нъ отъ Майчины-тъ ти съззы.
Тога ся Стоянъ провѣкна
И на майкѣ си думаше:
Продавай мило и драго
Имане да си съберешъ
И тука да го донесешъ,
Въкли югичи доведешъ
И мѣденъ кавалъ донесешъ.
Къту е сичко довела
И мѣденъ кавалъ донесла,
Стоянъ въ тъмницѣ засвири
И югичи го разбрали,
Съ крака прагове ровехъ
При Стояна да идѣтъ.
Воевода зема имане
И тъмницѣ-тъ отвара,
На тъмничари думаше:
Не ми е Стоянъ Хайдутинъ,
А ми е Стоянъ старъ овчаръ.

(слушана отъ Софіѣ Парушевѣ).